

χειρας ἤρχισε νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ. Εἶχε δὲ ὡς ἐφεξῆς :

«Πρὸς τὴν Πρώτην Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Φιλαδελφείας. Πληρώσατε εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ κ. Ἰωάννου Βράση τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων ταλλήρων καὶ ἀπεράσατε αὐτὸ εἰς λογαριασμόν μου.

Βενιαμὴν Γράντ.»

Ὡς ἦτον ἐπόμενον ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπλήρωσε δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς συζύγου του, καὶ εἶναι ὥραϊόν παραδειγμα ἀναποδόσεως εὐεργεσίας, ἥτις εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῇ. «Ῥίψε τὸν ἄρτον σου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας θὰ εὕρῃς αὐτόν.» (Ἐκκλ. α. α.)

Προόβλημα.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐνῶ ἤμην πλαγιασμένος εἰς τὴν κλίνην, μ' ἐπεσκέφθη ἀνελπίστως ἄγνωστός τις. Ἐφῆρθῃ δὲ πολὺ ἀγροίκως, διότι χωρὶς νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, καὶ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ, τὴν ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν, ἀφοῦ ἐσφύριξε διὰ τῆς τρύπας τῆς κλειδαριᾶς!

Τὸ κακὸν ἦτον ὅτι εἰς τὸ δωμάτιόν μου δὲν συνειθίζω νὰ ἔχω φῶς τὴν νύκτα καὶ λοιπὸν ἦτο πεντασκότιδα, ὃ δὲ εἰσελθὼν ἔνεκα τούτου ἐσκόνταψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου καὶ ἀνέτρεψε τὰ ἐπάνω αὐτῆς χαρτιά μου — ἔπειτα πατήσας ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου μου, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὶν κατακλιθῆναι, διευθύνθη πρὸς τὴν κλίνην μου καὶ μὲ ἐπλησίασε τόσοσον πολὺ, ὥστε ἤσθάνθην τὴν ἀναπνοήν του ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἦτο δὲ τόσοσον ψυχρὰ, ὥστε μὲ ἐπροξένησε ρίγος καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἤρχισα νὰ πτερνίζωμαι.

Ἀρχεσθεῖς, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἐπροξένησεν ἀνησυχίαν, διευθύνθη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγένετο ἄφαντος, ἤκουσα δὲ αὐτὸν οὐρλίζοντα ὡς κύων ἔξω εἰς τὸν κῆπον.

«Ἐὰν δύναιτο νὰ ἐξέλθῃ τόσοσον εὐκόλως ἀπὸ τὸ παράθυρον,» — εἶπα καθ' ἑαυτόν, — «δύναιτο βεβαίως καὶ νὰ εἰσέλθῃ δι' αὐτοῦ,» ὅθεν πηδῆσας ἐκ τῆς κλίνης μου ἔτρεξα πρῶτον μὲν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἐκλείδωσα, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔκλεισα καὶ αὐτό. «Τώρα ἂς σφυρῶ ὅσον ἀγαπᾷ διὰ τῆς τρύπας τῆς κλειδαριᾶς,» — προσέθεσα, — «τὴν θύραν ὅμως δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀνοίξῃ, ὥστε ἡλευθερώθην ἀπὸ τὴν παρούσαν του.»

Ἐνῶ δὲ πλαγιασμένος οὕτω πως ἐσυλλογίζομην, αἶφνης βλέπω αὐτὸν ἐξερχόμενον τῆς ἐστίας, ὡς καπνοδοχοκαθαριστής, πλήρης ἀσβόλης, καὶ διευθυνόμενον κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κλίνην μου. Τὴν φορὰν ταύτην δὲν εὐχαριστήθῃ νὰ πλησιάσῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ ἰδικόν μου, ἀλλὰ μὲ ἔδωκε καὶ φύσημα τόσοσον

δυνατὸν καὶ ψυχρὸν, ὥστε ἐπάγωσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ δὲ τοῦτο ἀνελήφθῃ καὶ πάλιν ὅπως κατῆλθε μυστηριωδῶς διὰ τῆς καπνοδόχης. Ἀναλαβὼν θάρρος ἐπήδησα ἐκ νέου ἐκ τῆς κλίνης μου καὶ ἔτρεξα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἔκλεισα αὐτὴν καλῶς δι' ἐνὸς στρώματος τὸ ὁποῖον ἦτον ἐπὶ τοῦ σοφᾶ μου· «ἄώρα, φίλε μου, — εἶπον, — δὲν θὰ ἡμπορέσῃς νὰ εἰσέλθῃς καὶ μὲ ἀνησυχήσῃς πλέον.» Οὕτως εἰπὼν κατεκλίθην καὶ δὲν ἐξύπνησα πλέον, εἰμὴ ἀφοῦ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.

Σηκωθεὶς δὲ παρατήρησα εἰς τὸν κῆπόν μου καὶ εἶδον μὲ λύπην μου ὅτι ὁ καλὸς ἐκεῖνος ξένος, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐνοχλῇ ἐμὲ, ἐνησχολήθη ὅλην τὴν νύκτα καταστρέφων τὸν κῆπόν μου, μῆλα, ῥοδάκινα, ῥόδα, ἀπίδια καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχον μαδηθῇ καὶ ῥιφθῇ εἰς τὸ ἔδαφος! Τότε εἶδον τὴν ἀνοήσιαν μὴ ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐπανορθώσω τὴν ζημίαν.

Ποῖος νομίζετε, μικροὶ μου φίλοι, ἦτον ὁ ἀγροίκος ἐκεῖνος ξένος;

Ἑορτὴ τῆς βασιλείσεως τῶν ὤψεων. — Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ὑπάρχουσι πολλὰ φυσικὰ καλὰ, ὡς λ.χ. καλὸν κλίμα, εὐφορος γῆ, ἀφθονία καὶ ποικιλία προϊόντων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ κακὰ· μετὰ τῶν τελευταίων συγκαταριθμοῦνται τὰ ἄγρια θηρία καὶ οἱ φαρμακεροὶ ὄφεις, οἵτινες ἐν καιρῷ τῶν ἐτησίων βροχῶν προξενοῦσι μεγάλην καταστροφὴν εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τοῦ θανατηφόρου τῶν δαγκάσματος. Χιλιάδες ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος, ἡ δὲ Βρετανικὴ Κυβέρνησις ἔχει ὀρίσει βραβεῖον διὰ τοὺς φονεύοντας αὐτά.

Ἐπὶ τῶν φαρμακερῶν τούτων ὤψεων ἡ ἐσκοτισμένη καὶ δεισιδαίμων φαντασία τῶν ἐντοπίων ἐπλασε θεᾶν τινα, τὴν ὁποίαν καλοῦσι Μανασᾶ Δέβη (θεὰν τῶν ὤψεων) καὶ εἰς αὐτὴν αἱ μητέρες προσεύχονται καὶ προσφέρουν δῶρα ἵνα προφυλάξῃ τὰ τέκνα τῶν ἀπὸ τοῦ δαγκάσματος αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης αἱ γυναῖκες τῶν χωρίων ἐξέρχονται φέρουσαι ἀνὰ χεῖρας πινάκια περιέχοντα ὀρύζιον, γάλα, καὶ ζάχαριν, ἐλθοῦσαι δὲ εἰς τινα λίμνην προσφέρουν αὐτὰ εἰς αὐτήν. Τούτου γενομένου τρώγουν τὸ ὀρύζιον, τὸ γάλα καὶ τὴν ζάχαριν καί, ἀφοῦ ἐκφράσουν τὰς εὐχαριστίας τῶν εἰς τὴν θεᾶν, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὰ τέκνα τῶν θέλουσι προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ὄφεις. Ἐπειδὴ ὅμως συμβαίνει κατ' ἔτος πολλὰ παιδιά νὰ δαγκασθῶν, οἱ ταλαίπωροι ἰθαγενεῖς ἀποδίδουν τοῦτο, οὐχὶ εἰς τὴν ἀνικανότητα ἢ ἀβελησίαν τῆς θεᾶς νὰ προφυλάξῃ αὐτὰ, ἀλλ' εἴτε εἰς αὐτὰ τὰ παιδιά διὰ τὴν ἀσέβειάν των